

TAKÁTS GYULA: SZÜLŐFÖLDEM

Ez itt még Somogy, hol születtem én,
de odébb ki megy, már Tolnába jár,
Hol, mint két lány setten egymás elől,
bújósdit játszva, Sió és a Sár.

De itt nálunk, ahány a zsenge völgy,
annyi sok fürge kis patak szalad.
S a nyír és rekettyés sások között
ravaszul fognak szárcsát és halat.

A dombok sárga földje szépívű,
erdőfoga hullámozó sok halom,
vagy eke-bodrozta fodros tenger,
mely fáradt szemnek zsongó nyugalom.

De kék estén dombok, erdők árnyán,
nemrég a fák közt nagy zshivány lapult:
vásáros kasznár és füttyös tyúkász
vére és bankója eléje hullt.

Ma kopott címer árnyán csendesen
fát hordanak vagy némán szántanak,
s a legények vasárnap délután
a szilafák közt lánnyal játszanak.

És ott, hová a szem aligha lát,
a tónál állnak néma, kék hegyek,
az égnek arcát tartják mellükön,
s hajukban dísznek felhőt rejtenek.

E parton, véled szemben zöld Zala,
itt hevertem át annyi sok nyarat,
indián bőrrel, mezítlen lánnyal
sütkérezvén a tűző nap alatt.

A víz fölött halászsirály kering.
A berken meg gomolygó vak homok,
s e nyárnapok ma úgy állnak körül,
mint Szent Jakabnál omló kőromok,

honnan láthatod a szökő Kapost,
mint nyalja inalva rétek ízét,
megforgatván pár malom kerekén
rémült halacskák süket seregét.

S kis nyegle városomtól délre
az ezeréves vén Zselic remeg.
Makkoló kondák, kanászkirályok
szállták e földet ősidőkben meg.

A vadon alja, mint barlang, setét.
A kan ős oltárnak dönti nyakát.
Szökellő szarvas agancsa tartja
nagy villájában a holdat magát.

S e lomb alól kocsid homokra fut,
hol dohányvetések táblája áll,
de zöldje közül szép magyar fajtám
füstölgő bánata már egyre száll.

S e lomb alól kocsid homokra fut,
hol dohányvetések táblája áll,
de zöldje közül szép magyar fajtám
füstölgő bánata már egyre száll.

És utad végít a Dráva állja,
tölgyes medre, mint ezüst csík hasít,
falutornyok mint nagy-nyakú gémekek
ködben ülnek innen-onnan hasig.

A vén csárda némán áll a révnél.
A pandúrleső nyárfa bólogat.
Agg csapláros fenn a hold az égen,
angyalbutykosból jó bort szopogat.

Szene villog a horvát hegyeken.
Folyónk jegén néha farkas fut át,
s a fegyveres, fázó őnök fölött
új vetésre szállnak a vadlibák.

Széptájú Somogy! Szívemre nőttél!
S ha lódulok, a lelked visszaránt!
Tölgyeid lombja, mint méhes dönög:
sok emléked hívó kakukk-madár.